

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

(Μιά τραγική και μυστηριώδης ιστορία που άρχισε πρό ενός αιώνος κι' έτελειωσε πρό πέντε ετών)

κατεϊάν Τζιμ Κόρνουμ, πλοίαρχος του μεγάλου φορητού υπερωκεανίου «Γρήτ Μπρόδερ», δημοσίευσε τελευταία σε κάποιο αμερικανικό περιοδικό την ακόλουθη αληθινή ιστορία, μία ιστορία που άρχισε τραγικά πρό ενός και πλέον αιώνος και της οποίας ο επίλογος, επίσης τραγικός, εξελίχθηκε πρό πέντε ετών.

Ενώ το μεγαλύτερες υπερωκεανεύ του έπλεε μέσα στον άπειρο Ειρηνικό Ωκεανό, το κατέλαβε ξαφνικά μία τρικυμία τόσο τρομακική, ώστε έλι ημέρες πολλές έπλάυνε άπεγνωσμένα με τα τε-

ράστια κίματα, τα όποια τού είχαν αναγκάσει να παρεκλίνη πολλές χιλιάδες μίλια από το δρόμο του.

Τέλος, μία νύχτα τα στοιχεία της φύσεως εκόπασαν και, το πρωί όταν ανέτειε ο ήλιος, το «Γρήτ Μπρόδερ» βρέθηκε κοντά στις άκτες μιάς μικρής νησίδος, χαμένη μέσα στο άπειρο του ώκεανού.

Οι αξιωματικοί και οι άνδρες του πληρώματος, συγκεντρωμένοι επάνω στο κατόστρωμα, περιεργαζόντουσαν άλλοι με τηλεσκόπια και άλλοι με τα μάτια τους το περίεργο νησάκι, όταν σε μία στιγμή, ο πλοίαρχος Κόρνουμ έλεγε:

— Το Ξωπό αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαιρν, το έρημονήσι του Ειρηνικού που ή τραγωδία του «Μπίτοντος» τού έκανε περιημένο στά ναυτικά έγγραμμάτια χρόνια. Άκούστε την... Μία μέρα του 1789 το πλήρωμα της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Ανίκητος» έστασίασε.

Άρχηγος της στάσεως ήταν ο ναυκλίκρος Κόρσικαν, ο όποιος έδωσε τούς στασιαστές να επιβάσουν τον πλοίαρχο και τούς άλλους αξιωματικούς σε μιά φορητήγίδα και να τούς εγκαταλείψουν στην τύχη τους, μέσα στον ώκεανό. Έπειτ' ανέλαβε αυτός την διακυβέρνηση του πλοίου με την άποψη να το μεταβάλει σε πλοιαίο.

Έπειτα όμως από μερικάς βδομάδες, τόσο αυτός, όσο κι' οι άλλοι στασιαστές, άρχισαν να βασανίζονται από τήρνες συνειδήσεις.

Εντωμεταξύ—συνεχίζει ο πλοίαρχος Κόρνουμ—είχαν φτάσει κοντά στο Πίτκαιρν, στο νησί δηλαδή που βλέπουμε τώρα. Βασανίζοντο από τις τήρνες τους και φοβούμενοι για την τύχη τους άποκόσσαν τότε να εγκατασταθούν σ' αυτό. Παράλειψαν λοιπόν όλα τα τεύχημα του πλοίου κι' άφου τού δουμάζαν, αποβιβάστηκαν από Πίτκαιρν πρό το κατόκοις τότε μιά γνήσι άρχιον ύδαγενών. Οι στασιαστές σκότωσαν όλους τούς ύδαγενείς και κούτησαν τις γυναίκες τους, τις όποιες και παντρεύτηκαν. Έπειτα από λίγον καιρό μάλιστα ή σπείρα έξευνη τών ληπτόν είχε μεταβληθεί σε άποικια ανθρώπων τμήσον και ενσυνειδήτων, οι όποιοι εκτελούσαν με εύλάβεια όλα τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Είχαν θεσπίσει νόμους τούς όποιους έβλο σεβόντουσαν παραδειγματικά. Έτσι πέρασαν χρόνια πολλά. Τα παιδιά και τα κορίτσια που οι άνθρωποι αυτοί είχαν άποκτήσει με τις γυναίκες τών άρχιον, άρχισαν να παντρεύονται μεταξύ τους.

Άλλα παραδόξως ο πληθυσμός της νήσου αντί να αύξάνη, άρχισε να ελαττώνεται σάν να τούς είχε καταδικάσει κάποια μυστηριώδης δύναμις να εξαφανισθούν από

Ο τελευταίος κάτοικος της νήσου Πίτκαιρν

του προσώπου της γής.

Την πρώτη φορά που έτυχε να περάσω απ' το νησάκι αυτό—πανε τώρα άρκετά χρόνια—οι κάτοικοί του ήταν μόλις καμμία τριανταριά, κατά τα τρία τέταρτα άνδρες και κατά το ένα τέταρτο γυναίκες. Όλοι τους όμως ήταν προσβεβλημένοι από ήλιαιότητα και δεν ήταν εις θέσαν να μιλήσουν.

Μετά την αφήγησι αυτή του πλοίαρχου, το «Γρήτ Μπρόδερ» άγκυροβόλησε σ' έναν μικρόν όρμητικό του Πίτκαιρν και ο πλοίαρχος Κόρνουμ άποβιβάστηκε στο νησι συνοδευόμενος από μερικάς ναύτες.

Στην παραλία δεν συνάντησαν ψυχή ζωντανή. Άφου έξεφεύνησε τα περιγύρα ο πλοίαρχος με τούς άνδρες του, ετομαζόνταν να γυρίσι στο πλοίο, όταν ξαφνικά είδαν έναν άνθρωπο να περνάη τρέχοντας μπροστά τους. Τόν ακολουθήσαν κι' έφτασαν έτσι μπρος σε μιά καλύβα. Έσπασαν τότε την πόρτα της και μπήκαν μέσα.

Το πρώτο πράγμα που κίνησε την περιέργειαν του πλοίαρχου και τών άνδρών του, ήταν ένα τεράστιο τραπέζι, με άδέξιες, πρωτογονικές, αλλά άρκετά έκφραστικές εικόνες, ζωγραφισμένες επάνω του.

Η πρώτη εικόνα παριστάνε 8 ανθρώπους που περιάβλιναν στην άκρογιαλιά τού συντροφίμα κάποιου ναυαγίου. Η δεύτερη παριστάνε μια συζήτηση μεταξύ τών ίδιων όχτώ ανθρώπων—προφανώς τών τελευταίων κατοίκων της νησίδος—και μιά γυναίκα που στεκόταν ανάμεσα τούς με τα χέρια άπλωμένα σε στάσι βεβαιωτική. Στην τρίτη εικόνα ήταν ζωγραφισμένος ένας άνδρας πεμμένος καταγής με άνοιγμένο τού χροαίο, ενώ ένας άλλος άνδρας έφηνεγε κρατώντας στην άγκαλιά του μια γυναίκα.

Τι έσήμαιναν ή εικόνες έκείνες; Ίσως αναπαριστάναν τις φάσεις κάποιου δράματος που είχε έξεληγθει στο τραγικό νησι.

Έκείνη τη στιγμή άκοιδήθηκε όορυβος Ξω απ' την καλύβα.

Ο πλοίαρχος Κόρνουμ προχώρησε πρός την πόρτα και είδε δυο από τούς ναύτες του που τραβούσαν μέσα έναν άνθρωπο ντυμένο. Ο άνθρωπος έκείνος είχε στο μέτωπο μιά βαθιά πληγή που αίμαχι δεν ήταν έντελώς έπουλωμένη.

Ο πλοίαρχος Κόρνουμ με χειρονομίες τού άπρηθιβε διάφορες ερωτήσεις. Ο άγνωστος τότε τού άποκρίθηκε με φράσεις ακατάληπτες και με λυγμούς.

Ο πλοίαρχος τότε τού έδειξε τις εικόνες τού τραπέζιου με ύπρος έρωτηματικό. Τότε ο περιεργος έκείνος άνθρωπος τού έδωσε με χειρονομίες να καταλάβη ότι οι όχτώ άνθρωποι της δεύτερης εικόνας ήταν οι τελευταίοι κάτοικοι της Ηέτκαιρν, οι τελευταίοι άπόγονοι τών περκαίτων τού «Ανίκητος», οι όποιοι άλλήλοσκοτώθηκαν για την κατοχή της μόνης γυναίκας που βρισκόταν στο νησι. Άπο τούς όχτώ επέζησαν μόνο οι δυο της τελευταίας εικόνας. Ο κνηστής είχε πάρει τη γυναίκα και είχε φύγει, άφου εκλήρωσε στο κεφάλι τόν άντίπλο του, αυτόν δηλαδή που είχαν βρει οι δυο ναύτες με την ούλη στο μέτωπο.

Άλλα τί είχε γίνει άραγε ο κνηστής;

Γεμάτος περιέργειαν, ο Κόρνουμ παρέλαβε μαζί του δυο ναύτες και έπεσεκέφθησ όλα τα μέρη του νησιού που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν ως καταφύγιο τών φυγάδων. Εντομεταξύ τούς έπιασε ή νύχτα και κατέφυγαν σε μιά καλύβα, όπου και κοιμήθηκαν.

Την άλλη μέρα την αυγή επανέλαβαν τις έρευνές τους.

Σε μιά στιγμή, άκουσαν κάτι σάν μοιρολόι. Προχώρησαν πρός τού μέρος απ' τού όποιο άκούγονται ο θρήνος αυτός κι' έφτασαν μπρος σε μιά σπηλιά, ανάμεσα στους βράχους. Έκει, ένα θέσμα συγκινητικό τούς περιέμενε.

Καταγής ήταν ξαλιωμένο ένα πτώμα, σκελασμένο με μερικά κοινά όρεμα που προφανώς ήταν ύπολειμμάτια γυναικίον φαρέματος.

Άπλω στο πτώμα έκείνο βρισκόταν μισοξυλαμένος ένας άνθρωπος έξάντημένος από κούρασι, από άσπια και από λύπη.

Μόλις ο δυστυχής είδε τόν πλοίαρχο Κόρνουμ και τούς δυο ναύτες του να πλησιάζουν με φιλικές χειρονομίες, σηκώθηκε, έκανε μερικά πηδήματα και έπειτα έφηνε τρέχοντας.

Σε λίγη ώρα τόν βρήκαν σκοταμένον κοντά στην άκρογιαλιά. Είχε αυτοκτονήσει, πέφτοντας από έναν ψηλό γκρεμό.

Ο πλοίαρχος Κόρνουμ παρέλαβε τόν άλλον κάτοικο του νησιού με την ούλη, έπάνω στο πλοίο του, όπου ο γιατρός τού πληρώματος τόν περιέβαλε με άπειρες περιποιήσεις. Άλλα ή έξάντηλσις του ήταν τόσο, ώστε έπειτα από λίγες ημέρες πέθανε, χωρίς ο πλοίαρχος Κόρνουμ να κατορθώσει να τού άποσπάσει λέξη.

ματος. Ο Λάμπρο ύπερασπίεται πάντοτε τις γυναίκες!...

Ο άρχιληστής, ο όποιος είχε σταθεί κοντά στην πόρτα, πλησίασε τη γυναίκα, έβγαλε τού πλατύγυρο καπέλλο του και της έλεγε:

— Έγώ είμαι ο Λάμπρο, σενορήτα!

— Άδύνατο να είσαι σού ο Λάμπρο! Ο Λάμπρο δεν κλέβει ποτέ χρήματα από μιά φτωχή γυναίκα!

Ο Βεργκολίνο την κούταξε καλύτερα, είδε πως ήταν άρκετά όμορφα και της έλεγε ύποκλινόμενος με την ευγένεια που τόν χαρακτηρίζει πάντα:

— Έχεις δίηνο, σενορήτα! Ο Λάμπρο δεν κλέβει ποτέ χρήματα από μιά γυναίκα—και, μάλιστα, όταν ή γυναίκα αυτή είναι όμορφα όπως εσύ!...

Κι' έφηνε με τα παλλήκρια του, χωρίς να περάσει τού ταιριό της ιδιοκτησίας τού καταστήματος.

...Διακόσια στρατιώτες κινηγούν τώρα το Λάμπρο. Μά είναι άμετρητές ή γυναίκες και οι ευεργετηθέντες που παρακαλούν τού Θεού να μη συλληφθή ο Ιεποτικός αυτός άρχιληστής, ο όποιος συνήθισε να κόβη τ' αυτιά τών έχθρών του που σκοτώνει και να τα κρεμάει στη ζώνη του. Φαντασθήτε δηλαδή τί σύλληψη αυτών έχει ο διαβολάνθρωπος αυτός!...